

בבית המשפט העליון

בש"פ 1218/07

בפני: כבוד השופטת ע' ארבל

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: פלוני

בקשה (עשירית) להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד יעל שרף

בשם המשיב: עו"ד שמואל פליישמן

החלטה

בקשה להארכת מעצר (עשירית) לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, החל מיום 16.2.07 למשך תשעים יום.

1. ביום 1.6.04 הוגש לבית המשפט המחוזי בתל-אביב כתב אישום כנגד המשיב.
ביום 1.2.07 הורשע המשיב בעבירות של תקיפת קטין בן משפחה, שתי עבירות של
מעשה מגונה בקטין בן משפחה, ניסיון למעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנה,
שתי עבירות איומים, שיבוש מהלכי משפט, התחזות כאדם אחר והחזקת סכין שלא
כדין. המשיב זוכה מחמת הספק משלוש עבירות של מעשה מגונה בקטין בן משפחה.
עבירות המין, התקיפה והאיומים בוצעו כלפי בתו הקטינה של המשיב.

2. במקביל להגשת כתב האישום התבקש מעצרו של המשיב עד תום ההליכים
נגדו. בית המשפט המחוזי נענה לבקשה בקובעו כי קיימת תשתית ראיות לכאורה
מספקת וכי קיימת עילת מעצר. בית המשפט קבע כי המסוכנות הנלמדת מעבירות המין
המיוחסות למשיב, והחשש להימלטותו מהדין הנלמדת מעבירת השיבוש המיוחסת לו,
אינם מאפשרים את שחרורו לחלופת מעצר. כן ציין בית המשפט את עברו הפלילי של

המשיב ואת ההרשעה הקיימת כנגדו בעבירה של מעשה מגונה, בגינה עומד כנגדו מאסר על תנאי בר הפעלה בן 14 חודשי מאסר. עררו של המשיב על החלטה זו נדחה על ידי בית משפט זה (בש"פ 6612/04). מאז ניתנו תשע הארכות מעצר, חלקן בהסכמת המשיב, כאשר בית משפט זה שב ומציין את חומרת העבירות המיוחסות למשיב, את המסוכנות הנשקפת שלא קהתה עם חלוף הזמן, את החשש לשיבוש הליכי משפט ולהשפעה על המתלוננת ואת עברו הפלילי המכביד הכולל הרשעה קודמת בעבירת מין.

3. כעת מתבקשת הארכת מעצרו העשירית של המשיב בתשעים ימים נוספים. התביעה הגישה בקשה לעריכת תסקיר נפגע עבירה ונקבע כי יוגש ביום 7.3.07 לשיבת הטיעונים לעונש. באת-כוח המדינה ציינה כי המשיב הורשע במרבית העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ומאחר שאין עומדת לו יותר חזקת החפות נוטות כפות המאזניים בעוצמה לטובת האינטרס הציבורי העומד ביסוד מעצרו. לטענתה ישנו חשש גובר מהימלטות המשיב מן הדין לאחר שהורשע. כן הזכירה שכנגד המשיב תלוי ועומד מאסר על תנאי בר הפעלה בן 14 חודש, וכי יש לו עבר פלילי מכביד.

בא-כוח המשיב טען בפני כי המשיב זוכה מרוב העבירות שיוחסו לו באישום הראשון, וכי האישום השני לבדו כלל לא היה מצדיק מעצר ממושך כל כך. הסנגור הדגיש כי מדובר בהארכת מעצר עשירית, דהיינו המשיב יושב במעצר מזה שנתיים ושמונה חודשים. לטענתו, מרשו טוען כי לא הסכים להארכות המעצר שניתנו לכאורה בהסכמת הצדדים. הסנגור ציין כי מאז אוגוסט 2006 ממתין המשיב להכרעת דינו, כאשר זו ניתנה לבסוף רק בחודש פברואר 2007. לטענתו צפוי עוד הליך ממושך, מאחר שממתינים לתסקיר קורבן ואחר כך עוד יוצגו עדי אופי מטעמו של המשיב.

4. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל בחלקה. נראה כי לא ניתן לחלוק שהמשיב יושב זמן ממושך מדי במעצר וכי עובדה זו הינה מטרידה ומעוררת קושי, בייחוד בהתחשב בכך שמדובר בנאשם יחיד בתיק אשר מספר העדים בו אינו רב יחסית. לו היתה בקשה זו מגיעה אלי בטרם ניתנה הכרעת הדין בעניינו של המשיב, ספק אם הייתי נענית לבקשה. עם זאת, הכרעת הדין ניתנה והמשיב הורשע בחלק מהעבירות שיוחסו לו. בכך נשללה חזקת החפות שעמדה למשיב במהלך מעצרו, ובכך יש כדי לשנות את נקודת האיזון לטובת האינטרס הציבורי. יש בכך אף להגביר את החשש מהימלטות המשיב מהדין כאשר הוא יודע כי צפוי לו עונש בגין הרשעתו, בייחוד לאחר שהורשע בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

המחלוקת בין המדינה לסנגור האם הורשע המשיב ברוב העבירות שיוחסו לו או זוכה מרוב העבירות לא צריכה להשפיע בנסיבות המקרה, שכן כמות העבירות לא מעידה בהכרח על חומרת המעשים, ובמיוחד לא על מסוכנות המשיב כלפי קטינות בכלל, וכלפי בתו בפרט, כי אם מהות העבירות והמעשים בהם הורשע המשיב. מעיון באישומים בהם הורשע המשיב על ידי בית המשפט המחוזי עולה תמונה חמורה ביותר של מעשים ועבירות שבוצעו בבתו הקטינה של המשיב. כך למשל הורשע המשיב כי הצמיד את בתו לקיר, הרים את חולצתה, נגע בבטנה, נשק על פיה ואף ניסה להוריד את מכנסיה. המשיב הורשע כי בעט בקטינה באזור הברך לאחר שאמרה לו כי תספר על המעשים לאימה. באירוע אחר הורשע המשיב כי שהה עם בתו הקטינה ברכב, דרש ממנה להתפשט, ועל אף סירובה הרים את חולצתה והפשיל את מכנסיה ותחתוניה. המשיב אף הפשיל את מכנסיו ותחתוניו והחל לנשק את בתו בבטנה ועל פיה ונגע בחזה. המשיב דרש מבתו לבצע בו מין אוראלי, אחז בשערותיה, משך את ראשה וניסה להצמיד את פיה לאיבר מינו. רק לנוכח בכייה שחרר המשיב את בתו.

הרחבתי בתיאור חלק מהמעשים בהם הורשע המשיב על מנת להבהיר, כי על אף זיכויו מחלק מהעבירות שיוחסו לו, המעשים בהם הורשע חמורים הם ביותר, וחמורים הם שבעתיים בשל כך שבוצעו בבתו הקטינה. הרשעה במעשים מעין אלו מובילה ברגיל לענישה חמורה ומשמעותית, כך שקשה לקבל את טענת הסנגור לפיה יש חשש שאורך המאסר שיושת על המשיב יושפע מתקופת מעצרו. לכך יש להוסיף את העובדה שכנגד המשיב עומד מאסר על תנאי בר הפעלה בן 14 חודש.

5. עם זאת, מובן כי חזקה על כל הצדדים שיעשו את כל המאמצים על מנת לסיים את ההליכים בתיק במהרה, ואני סבורה כי שישים יום לשם כך הם זמן סביר והולם לסיום התיק ולמתן גזר דין בעניינו של המשיב. יש לזכור כי הישיבה במעצר אינה מקדמה על חשבון העונש (וראו בש"פ 5263/05 מדינת ישראל נ' יוסף, תק-על 2005(2) 3022; בש"פ 8352/06 מדינת ישראל נ' זבריץ, תק-על 2006(4) 1260).

לפיכך, מוארך בזאת מעצרו של המשיב בשישים ימים, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 1103/04 בבית המשפט המחוזי בתל אביב, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ז בשבט תשס"ז (15.2.07).

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 07012180_B02.doc לח
מרכז מידע, טל' 02-6593666 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il